

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΑΥΡΙΑΝΙΔΗ

Πρωτοδίκου Διοικητικών Δικαστηρίων, κάτοχος μεταπτυχιακῶν διπλωμάτων στο Δημόσιο Δίκαιο καὶ στήν Φιλοσοφία τοῦ Δικαίου

ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

(Γ) ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ-ΕΞΑΡΤΗΜΑ

Ὅπως ἀναφέρεται στήν ἐκθεση τῆς ἐπὶ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν ψυχο-ομάδων Ἐπιτροπῆς τοῦ Γερμανικοῦ Κοινοβουλίου (1996-1998), τὰ μέλη τῆς μετέβησαν ὑπὸ τὴν ιδιότητά τους αὐτὴν στὶς ΗΠΑ. Ἐκεῖ, σέ κατ' ἰδίαν συνομιλίες πού εἶχαν μέ κυβερνητικούς ἀξιωματούχους τῶν ΗΠΑ συνάντησαν ἀνεπίσημα τὴν κατανόησή τους γιὰ τοὺς κινδύνους ἀπὸ τὴν δράση τῆς ὀργανώσεως Σαηεντόλοτς. Προφανῶς, οἱ ἀξιωματούχοι αὐτοὶ δέν συμφωνοῦν μέ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἀπὸ ὀρισμένους ἐκ τῶν ἀνωτέρων τους. Σέ ἐπαφές τῆς μέ μέλη τοῦ Κογκρέσσου, ἡ Ἐπιτροπὴ διεπίστωσε ὅτι αὐτοὶ ἀγνοοῦσαν τὸ πρόβλημα τῆς Σαηεντόλοτς. Διευκρινίσθηκε δέ, ὅτι αὐτὸ πού ἀπασχολεῖ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Γερμανία, δέν εἶναι καθ' ἑαυτὴς οἱ θρησκευτικὲς πεποιθήσεις τῶν ἀτόμων ἀλλὰ οἱ παράνομες δραστηριότητές τους στὰ πλαίσια τῆς αὐστηρῆς πειθαρχίας τῆς ὀργανώσεως Σαηεντόλοτς καὶ τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς.

Ἐνῶ ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ συνέχιζε τίς ἔρευνές τῆς, ἐξαπολύσαν σέ ἐφημερίδες τῶν ΗΠΑ, μέ πληρωμένες καταχωρήσεις, ἡ προπαγάνδα τῆς Σαηεντόλοτς κατὰ τῆς Γερμανίας. Παράλληλα, καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ ὑπὸ τὴν κα' Ὁλμπράιτ ἀσκούσε πίεση ἐπὶ τῆς τότε Γερμανικῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν κ. Κόλ, ὁ ὁποῖος ἀπαντοῦσε κατηγορηματικά ὅτι ἡ Γερμανία θά εἶναι ἀνυποχώρητη στήν ἀντιμετώπιση τῆς Σαηεντόλοτς. .

Ὅλα αὐτά, φαίνεται ὅτι ὑποχρέωσαν τὴν Ἐπιτροπὴ νά δεχθῆ ὡς βάση τῆς ἐκθέσεώς τῆς, ἀντὶ τοῦ χριστιανικοῦ πλουραλισμοῦ, τὸν δογματικὸ πλουραλισμό, τὴν θέση δηλαδή ὅτι ὅλα τὰ δόγματα εἶναι ἐξ ἴσου σεβαστά, ἀκόμη καὶ ἂν, πράγμα πού συνήθως παραλείπεται νά εἰπωθῆ, προτρέπουν στό ἐγκλημα, στήν κατάλυση τῆς ἐλευθερίας, στήν καταρράκωση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας. Μέ μία τέτοια βάση, ὑπονομευτικὴ τῶν προπαθειῶν τῆς, πρότεινε ἡ Ἐπιτροπὴ, ὅσο γίνεται πιό συγκεκριμένα καὶ ἀνώδυνα γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Γερμανίας στήν διεθνή κοινὴ γνώμη πού διαμορφώνεται ἐν πολλοῖς ἀπὸ τίς νεοφανεῖς αἱρέσεις, τὰ συγκεκριμένα νομικά μέτρα πού δημοσιεύσαμε στό Νομικὸ Δελτίο μας 16/1999.

Στόχος τῶν ἀνωτέρω πιέσεων ἦταν καὶ εἶναι, νά ἀχθῆ ὅλη ἡ δυτικὴ Εὐρώπη νά ἀκολουθήσῃ, μέσῳ ἰδίως τῆς ἐπίσημης Γερμανίας (πού μάλιστα προσχώρησε ἤδη σημαντικά ἔκτοτε στό στρατόπεδο τῆς New Era καὶ τῆς New Age), τὴν ἀντίληψη ὅτι ἡ ὕπαρξις στήν Εὐρώπη μιᾶς πολυθρησκευτικῆς κοινωνίας, καὶ ἀκριβέστερα μιᾶς πολυ-αἰρετικῆς κοινωνίας,

είναι κάτι τό φυσιολογικό, και νά παύση ή προπεριγραφείσα διάσταση μεταξύ ΗΠΑ και δυτικής Εϋρώπης στό θεμελιώδες ζήτημα του τί είναι ή θρησκευτική ελευθερία. (βλ προηγούμενο τεύχος Νομ. Δελτίου)

Πρόκειται για μία ιδεολογική μεθόδευση, ώστε νά αποτραπή έν τή γενέσει της ή πνευματική προσέγγιση, ουσιαστική άκόμη και για τά πολιτικά και οικονομικά πράγματα μακροχρονίως, δυτικής και ανατολικής Εϋρώπης, μέσω της συναντιλήψεως και από κοινού αντιμετώπισεως του θέματος των νεοφανών αίρέσεων.

Στήν στάση αυτή της Έπιτροπής συνετέλεσε τά μέγιστα τό γενικώτερο ιδεολογικό πλαίσιο στό όποίο κινούνται οί σύγχρονες κοινωνιολογικές θεωρήσεις της κοινωνικής πραγματικότητας. Ειδικώτερα, και χαρακτηριστικό παράδειγμα, είναι τό ότι χρησιμοποιείται συχνά από τήν Έπιτροπή ό επιθετικός προσδιορισμός «συγκρουσιακο-φόρος» (Konflikttraechtige), για νά αποδώσει τήν φύση των προβλημάτων ή και των δομών πού σχετίζονται μέ τίς νεοφανεές αίρέσεις.

Τά προβλήματα έτσι, από προβλήματα ουσιαστικής δικαιοσύνης και προστασίας του ανθρώπινου προσώπου, μετατρέπονται σε προβλήματα αποκαταστάσεως μιές έκκοσμηκευμένης ή και ταϊστικής κοινωνικής «άρμονίας», άρμονίας πού μπορεί νά τήν διαταράσσουν όχι μόνο οί νεοφανεές αίρέσεις μέ τήν συμπεριφορά τους, αλλά και οί έντεταλμένοι επί των αίρέσεων (!!!), πού δίνοντας συμβουλές στά θύματα των αίρέσεων προξενούν και αυτοί «συγκρουσιακές καταστάσεις» σε άτομα και σε οικογένειες (!!!), αντί νά άφίσουν νά χειραγωγούνται όλοι από τίς μεθόδους πλύσεως έγκεφάλου (ή μεθόδους δημιουργίας σχέσεων έξαρτήσεως, ή όπως άλλοιως και άν όνομασθούν) πού χρησιμοποιούν οί νεοφανεές αίρέσεις.

Όπως ύποστηρίχθηκε σε μειοψηφούσα γνώμη μέλους της Έπιτροπής, βουλευτου των «Πρασίνων», αυτό πού κυρίως φτάνει είναι οί έντετελμένοι των έκκλησιών και του κράτους για θέματα αίρέσεων. Αυτοί, ύποτίθεται, είναι πού κάνουν τά λάθη, άφοϋ δέν ύπάρχει έπιστημονική έγγύηση ότι δέν δημιουργούν «συγκρουσιακές καταστάσεις» στα μέλη των «νέων θρησκευτικών κινήσεων», γι' αυτό, κατά τον «πράσινο» βουλευτή, πρέπει νά ένισχυθί από τό κράτος ό ρόλος των πανεπιστημιακών καθηγητών, πού αυτοί θά θέτουν έπιστημονικά τίς προϋποθέσεις για τήν παροχή βοήθειας σχετικά μέ αυτές τίς «θρησκευτικές κοινότητες». Έτσι, συνεχίζει ή ίδια άποψη, θά αποκατασταθί ή άρμονία και ή καταλλαγή στις διαπροσωπικές σχέσεις όταν κάποιος διαλέγει νά ένταχθί σε «νέο θρησκευτικό κίνημα». Ύπάρχουν σοβαρές ένδειξεις, ότι ή άποψη αυτή έκπορεύεται από τίς ίδιες τίς νεοφανεές αίρέσεις, πού έχουν για τά καλά εισέλθει στον χώρο των πανεπιστημιακών καθηγητών σε διάφορες χώρες. Οί τελευταίοι, άγνοώντας τά έσωτερικά κείμενα και κυρίως τίς μυστικο-ύπηρεσιακές νοοτροπίες πού διέπουν τίς δομές και τήν δράση της ήγεσίας αυτών των δθθεν θρησκευτικών κινήματων, έκλαμβάνουν ως άληθινό και γνήσιο τό προσωπειο των οργανώσεων αυτών και των θυμάτων-όπαδών τους. Και είτε από αναλγησία και άγνοια, είτε μέ διάφορα κίνητρα ή ύποσχέσεις, καταδέτουν ως μάρτυρες ή αναλαμβάνουν ως έπιφανείς δικηγόροι, τήν ύποστήριξη οργανώσεων μέ ναζιστικές και σατανιστικές πρακτικές, όπως είναι ή Σαηεντόλοτζυ.

Χαρακτηριστικό είναι, για νά μήν άναφερθούμε στα έν Ελλάδαδι τώρα, ότι καθηγητής

του δικαίου στό Πανεπιστήμιο τής Κολωνίας εξαπέλυσε επίθεση κατά των χριστιανικών εκκλησιών και υπέρ των νεοφανών αιρέσεων μέ συνέντευξη τύπου στις 24-8-1998. Ο κύριος αυτός, κατηγόρησε τούς έντεταλμένους των εκκλησιών επί των αιρέσεων ότι είναι. . . ήθικώς αδίστακτοι άνθρωποι που παραπλανούν τήν κοινή γνώμη και τούς άρμοδίους!!! Πρόκειται για γνωστό τρόπο εκτοξεύσεως λάσπης από μέρους των νεοφανών αιρέσεων. Αυτές, άφου ένετόπισαν τήν πηγή του προβλήματος που τούς δημιουργήθηκε από τήν σύσταση και τήν ύπαρξη τής Έπιτροπής του Γερμανικού Κοινοβουλίου, προσπάθησαν νά επαναλάβουν και στην Γερμανία μία «γκαιμπελική» προπαγάνδα, όμοια μέ αυτήν που είχαμε δεί στην Ελλάδα λίγο καιρό πριν, νά διαχέεται διά των μμε, αλλά ακόμη και μέσα στους διαδρόμους τής Ίερās Συνόδου από συνεργάτες των νεοφανών αιρέσεων, κατά του έμπειρου ειδικού σέ θέματα νεοφανών αιρέσεων και γραμματέως τής Συνοδικής Έπιτροπής επί των αιρέσεων πατρός Άντωνίου Άλεβιζοπούλου (1931-1996) - βλ. τό άποκαλυπτικό βιβλίο του τελευταίου, Ναζισμός μέ άλλο πρόσωπο, Αθήνα 1996, έκδ. ΠΕΓ.

Πρόκειται πλέον για συνασπισμό των αιρέσεων ώστε οι πρακτικές προτάσεις τής Έπιτροπής του Κοινοβουλίου νά μείνουν γράμμα κενό, νά φοβούνται οι πολιτικοί στην Γερμανία και στις χώρες που δέχονται τήν πολιτισμική ή και πολιτική της έπηρεή, μήπως και φανή στην κοινή γνώμη των χωρών τους ότι ταυτίζονται μέ τούς δήθεν φουνταμενταλιστές και «φανατικούς», δηλαδή τούς επί των αιρέσεων ειδικούς των χριστιανικών όμολογιών και Έκκλησιών αλλά και του κράτους.

Τό χειρότερο είναι, ότι περιοδικά όπως τό Σπήγκελ άρχισαν νά χρησιμοποιούνται από τις νεοφανεές αιρέσεις για επίθεση κατά των έντεταλμένων των εκκλησιών ή του κράτους επί θεμάτων νεοφανών αιρέσεων, οι όποιοι καταγγέλλονται ως υπαίτιοι για διόγκωση του προβλήματος, σύμφωνα μέ τό δόγμα των ίδιων των θεωρητικών των αιρέσεων, ότι όποιος άσκει κριτική και έπισημαίνει τούς κινδύνους, έξ όρισμού υπερβάλλει και έξ όρισμού δημιουργεί άδικαιολόγητο πανικό για δικούς του ιδιοτελείς λόγους. Έτσι, πριν λίγους μήνες στό περιοδικό Σπήγκελ έγινε προσωπική επίθεση σέ βάρος τής Ούρσουλα Καμπερτας, υπευδύνου του Ύπουργείου Έσωτερικών για διϋπουργικό συντονισμό εναντι τής δράσεως τής Σασηντόλοτζ, και ή επίκριση ήταν ακριβώς ότι, δήθεν, ή ίδια μεγαλοποίησε τό πρόβλημα, δήθεν για νά δικαιολογήσει τήν θέση της και νά αύξήσει τό γόητρό της. Έτσι, εφαρμόζεται τό δόγμα της σασηντόλοτζ, ότι δέν μιλάμε ποτέ για μās, αλλά μόνο γι' αυτούς (τούς επικριτές της Σασηντόλοτζ). Για μία Ευρωπαϊκή χώρα όπως ή Γερμανία, πρόκειται για μία πρωτόγνωρη κατάσταση στον χώρο των μ.μ.ε., ή όποια διαμορφώνεται βιαστικά εν όψει τής άπορροφήσεως της στην τάξη πραγμάτων τής λεγομένης Νέας Έποχής.

Συναφώς, δέν μπορεί παρά νά υπογραμμισθή ότι οι νεοφανεές αιρέσεις στην προσπάθειά τους νά άλώσουν τήν Γερμανική κοινή γνώμη, φαίνεται ότι έχουν σύμμαχους τούς βουλευτές του κόμματος των «Πρασίνων», οι όποιοι «δέν βλέπουν» απολύτως κανένα ιδιαίτερο ή γενικώτερο πρόβλημα από τά κατ' ευφημισμόν άποκαλούμενα «νέα θρησκευτικά κινήματα», και διά τουτο διετύπωσαν πολυσέλιδη μειοψηφία στην έκθεση τής Έπιτροπής.

ΑΠΑΘΗΛΗ ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ - ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΩΝ ΝΕΟΦΑΝΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ,

ΣΤΟΝ «ΑΝΘΡΩΠΟ-ΜΗΧΑΝΗΜΑ» ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Αυτό που για μία στιγμή γοητεύει αλλά και όπωσδήποτε ξενίζει τόν ὀρθόδοξο χριστιανό αναγνώστη τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐπί τῶν αἱρέσεων Ἐπιτροπῆς τοῦ γερμανικοῦ Κοινοβουλίου, εἶναι ἡ ὑπερβολική ἐμπιστοσύνη τῆς στήν ἐπιστήμη. Λές καί μπορεῖ νά ὑποστηριχθῆ ἀποτελεσματικά ἡ πρόληψη σέ τέτοια θέματα, θέματα πνευματικῆς καί ψυχικῆς ὑποδουλώσεως τοῦ ἀνθρώπου, μέ ἐπιστημονικές ἐρευνες καί ἐφαρμογές, περισσότερο ἀπό ὅ,τι μέ τίς ἐξ ἀρχῆς, θεμελιακές, περί ἀνθρώπου, Θεοῦ καί κόσμου χριστιανικές ἀντιλήψεις μας, τίς ὁποῖες θά περίμενε κανεῖς ὅτι θά ἀποδεχόταν σέ σοβαρό βαθμό μία (κατά τήν ἱστορική τῆς ταυτότητα καί ἀκόμη σήμερα) κυρίως χριστιανική κοινωνία, ὅπως ἡ γερμανική.

Τό θέμα ὅμως εἶναι ἀκριβῶς ἡ κακή χρῆσις τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας ἀπό τίς νεοφανεῖς αἱρέσεις, ὅπως ἐπισημαίνεται στήν μειοψηφούσα καί συμπληρωματική γνώμη τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καθηγητῶν Ralf-Bernd Abel, Juergen Keltsch, Hartmut Zinser καί τῆς Ursulla Caberta y Diaz : Πρόκειται γιά κάτι ἐφιαλτικό. Ὁ εἰδικός L. Berger περιγράφει τίς mind machines, μηχανές μυαλοῦ, πού εἶναι ἠλεκτρονικές συσκευές βοηθητικές γιά διαλογισμό, οἱ ὁποῖες μέσῳ φωτός, ἤχου, χρωμάτων ἀλλά καί μέσῳ μαγνητικῶν πεδίων καί βιοηλεκτρικῶν ἐρεθισμάτων, παίρνουν δύναμη ἐπηρεοῦς ἐπί τῆς συνειδήσεως. Ὁ διαλογισμός καί ἡ αὐτοπροπόνηση εἶναι οἱ «κλασσικές» ἀλλά χρονοβόρες μέθοδοι αὐτοὑπνώσεως καί δημιουργίας συνθηκῶν εὐεπηρεάστου τοῦ ἀνθρώπου στήν πλύση ἐγκεφάλου ἀπό αἱρέσεις καί διαφημίσεις, ἐνῶ οἱ mind machines καί συστήματα νοητικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐπέτρεψαν ὅμοια μέ τόν διαλογισμό ἀποτελέσματα σέ πολύ συντομώτερο χρόνο.

Ἡ προσθήκη ὀπτικο-ἀκουστικῶν ἐρεθισμῶν προβάλλεται ὅτι δῆθεν φέρνει: εὐελιξία τῆς σκέψεως, ἐποπτεία περιπλόκων καταστάσεων, ἐναργῆ γνώση τῆς περιπλοκότητος τοῦ νοῦ, τό ἀναγκαῖο ἀντίβαρο ἐναντι τῆς περιπλοκότητος τῶν καθημερινῶν καθηκόντων, ὑπερευαισθησία καί ἐνόραση ὡς συμπληρωματική ὀλοκλήρωση τῆς λογικῆς καί τῆς ἀναλυτικῆς δραστηριότητος τοῦ νοῦ, γνώση καί βίωση διαφόρων τομέων τῆς συνειδήσεως καί ὡς ἐκ τούτου ἀντιστοιχῶς εἰδικές ἱκανότητες καί προσόντα. Καί ἂν ἀλήθειαν ὅλα αὐτά ὅμως, τί θά διόρθωνε τήν βλάβη, πνευματική καί διανοητική, ἀπό τήν ἀπώλεια τῆς ἐπαφῆς μέ τήν πραγματικότητα καί ἀπό τήν ὑπονόμευση τῶν γνησίων δοαπροσωπικῶν σχέσεων ἀγάπης καί ἐμπιστοσύνης, πού κατά κανόνα δέν προσφέρουν τέτοια γαργαλιστικά ἐρεθίσματα τῆς προσοχῆς, τοῦ ἐνδιαφέροντος, τῶν αἰσθήσεων, ἤ καί τοῦ ἰδίου τοῦ σώματος;

Όπως ανέφερε η μειοψηφούσα, πράγματι δέ συμπληρωματική, γνώμη στην έκθεση της Έπιτροπής, οι ειδικοί επιστήμονες Sherman B. και Judkins P. αναμένουν ότι η λεγομένη δυνητική πραγματικότητα (virtual reality) των κομπιούτερς πρόκειται να χρησιμοποιηθῆ ἀκόμη και γιά ψυχοθεραπείες.

Έδῶ, ἔχουμε νά κάνουμε, λέει ἡ ἄποψη αὐτή τῶν μελῶν τῆς Έπιτροπής, μέ ἕνα φαινόμενο πού καταργεῖ τήν γνωστή διάκριση σώματος καί ψυχῆς (ὅπως τήν δέχεται ἡ δυτική Εὐρώπη). Ἡ ἀνθρώπινη συνείδηση ἀνακατεύεται μέ μία τεχνητή «προσθήκη», ἡ ὁποία ἀλλοιώνει τήν συνείδηση, ὑποτίθεται γιά νά τήν κάνει ἰσχυρότερη καί ἱκανή γιά πνευματικές ἐπειρίες.

Εἶναι ἀναμφίβολο, ὅπως σημειώνει ἡ ἐν εἴδει πραγματογνωμοσύνης μειοψηφούσα γνώμη τῆς Έπιτροπής τοῦ Γερμανικοῦ Κοινοβουλίου, ὅτι μέσῳ αὐτῆς τῆς διαπλοκῆς ἀνθρώπου-μηχανῆς, θά ἀσχεῖται ἐπί τῆς συνειδήσεως χειραγώγησις, μέ ἀποτέλεσμα σοβαρή ἀλλαγὴ στόν τρόπο συμπεριφορᾶς. Αὐτός ὁ «χειρισμός» τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως καί αἰσθαντικότητας, σέ ἀρκετούς ἀνθρώπους θά ἐπιφέρῃ σοβαρές ψυχικές διαταραχές καί ψυχιατρικές παθήσεις. Ἐάν τά σημερινά πειράματα μετατραποῦν σέ ἕνα εὐρύτερο «κίνημα», τό ὁποῖο θά ὑπόσχεται εὐτυχία καί θεραπεία μέσῳ τῆς χρήσεως τέτοιων συσκευῶν, τότε χάνουμε τό πεδίο τῆς παραδοσιακῆς θρησκείας, κοσμοθεωρήσεως καί ἰδεολογίας ὡς τρόπο τῆς ζωῆς μας καί ὡς ἔκφραση τῆς βαθύτερης (προσωπικῆς) ἰδιαιτερότητάς μας. Στήν θέση τῆς πίστεως καί τῆς κοσμοθεωριακῆς πεποιθήσεως, ὡς βάση τοῦ τρόπου ζωῆς μας, θά μπεῖ ἡ ἐπιστήμη καί ἡ τεχνολογία, ἐνσωματωμένη στό ἐργαστήριο ἐκμαθήσεως πού θά θεωρεῖται «ὡς τό νέο σύστημα προκλήσεως εὐτυχίας καί θεραπείας».

«Μιά τέτοια προοπτική, ἕνα τέτοιο «παράδειγμα», μετατρέπει τήν πνευματική ζωή τοῦ ἀνθρώπου σέ διαδικασία βελτιώσεως τῆς ἀποδόσεως τοῦ νοῦ καί τῆς ἐρεύνης τῆς συνειδήσεως, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο γιά ἕνα κομπιούτερ. Ὁ Γ. Χάμπερμας ἤδη εἶχε προβλέψει ἀπό τό 1968 μιά τέτοια ἐξέλιξη καί τήν εἶχε περιγράψει ὡς χαρακτηριστικό τοῦ μεταμοντερνισμοῦ».

Αὐτή εἶναι καί ἡ περί ἀνθρώπου εἰκόνα τοῦ Χάμπαρντ, ἰδρυτοῦ καί «Θεοῦ» τῆς Σαηεντόλοτς. Ὁ Χάμπαρντ χρησιμοποίησε μιά συσκευή τῆς τεχνολογίας τῆς δεκαετίας τοῦ 1950, ἡ ὁποία σήμερα θεωρεῖται τεχνολογικά ξεπερασμένη καί ἐν πολλοῖς ἀναξιόπιστη, τόν ἀνιχνευτή ἀληθείας-ψεύδους. Κατά τόν Χάμπαρντ καί τήν Σαηεντόλοτς, αὐτή ἡ συσκευή ἐπιτρέπει νά ἐρευνηθῆ ὁ νοῦς καί ἡ συνείδηση γιά νά ἀπαλειφθοῦν οἱ μνῆμες καί ὄλο τό παρελθόν, πραγματικό ἢ φανταστικό, καί νά παραδοθῆ ὁ ἀνθρωπος ἔτοιμος στήν ρομποτοποίησή του ἀπό τήν ἀντίστροφη «ἠθική» τῆς Σαηεντόλοτς (κωδική γλῶσσα, τυφλή ἐκτέλεση ἐντολῶν, «ἀξιοματικοί ἠθικῆς», κ.ο.κ.). Ἄλλωστε, ὁ Χάμπαρντ, ὅπως λέγει ἡ ἐν λόγω γνώμη τῆς Έπιτροπής, «θεωροῦσε τόν ἑαυτό του Ψυχο-μηχανικό, πού ἀναπρογραμματίζει τόν ἀνθρωπο-κομπιούτερ μέ τήν «μηχανική τεχνολογία», καί πλέον, μέ τούς τέλεια λειτουργοῦντες ἀνθρώπους-κομπιούτερς, καθοδηγεῖ «κοινωνικο-κυβερνητικῶς» τήν κοινωνία, ἡ ὁποία ἔχει μετατραπῆ σέ μιά τεράστια μηχανή».

«Καί πού πρέπει νά τοποθετηθοῦν τέτοιες μέθοδοι ψυχο- καί κοινωνικο-μηχανικῆς; Σίγουρα ὄχι στόν τομέα τῆς θρησκευτικῆς φροντίδος ψυχῶν, οὔτε στόν κλάδο τῆς πνευματικο-ψυχολογικῆς ψυχοθεραπείας, ἀλλά στόν κλάδο τῆς μεταβολῆς τῆς συμπεριφορᾶς, δηλαδή στήν ψυχολογία τῆς συμπεριφορᾶς».

«Πρόκειται για αλλαγή παραδείγματος πού έχει πιθανώτατα πολύ βαθύτερες επιπτώσεις στις αντιλήψεις μας για τόν άνθρωπο. . . από ό,τι κάθε προγενεστέρα μεταβολή κοσμοθεωρήσεως και ιδειολογίας. Υποκαθίσταται ή σημερινή μας κοσμική και θρησκευτική αντίληψη περί ανθρώπου ως προσώπου μέ αξία, από μία εικόνα περί ανθρώπου πού εξισώνει τόν άνθρωπο μέ μηχανή, τής οποίας πλέον πρέπει νά βελτιωθή ή λειτουργία μέσα σέ ένα εργαστήριο εκμαθήσεως, ώστε νά λειτουργεί «σωστά». Στήν θέση τής αναζητήσεως νοήματος, ανώτατος σκοπός καθίσταται τό φθάσιμο σέ τέλεια λειτουργία! Αντί του γινώδι σαυτόν, ποιος είσαι, - έμεις δά προσδέταμε: αντί του «Πιστεύω εις ένα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, κ.ο.κ.» - κεντρική ιδέα καθοδηγήσεως τής ζωής του ανθρώπου καθίσταται πλέον τό «Νά λειτουργείς μέ άριστη απόδοση και οικονομικά».

Κλείνοντας τήν κριτική παρουσίαση των πορισμάτων τής Έπιτροπής του Γερμανικού Κοινοβουλίου, οφείλουμε, μέ πίκρα πράγματι, νά προσδέσουμε ότι, όχι μόνο σέ πολλές νεοφανεϊς αίρέσεις όρώνται οί άνθρωποι ως μηχανήματα πού πρέπει νά λειτουργούν «σωστά», μέ άριστη απόδοση και οικονομικά, όχι μόνο έχει εισέλθει ή αντίληψη αυτή στην οικονομική ζωή και στην νοοτροπία μέσα στις επιχειρήσεις, αλλά και, τό χειρότερο: Εισέδωσε ή αντίληψη αυτή σιγά-σιγά, σχεδόν ανεπαίσθητα αλλά ήδη σαφώς, ακόμη και μέσα στην Όρθόδοξη Έκκλησία. Τουτο δέ, έγινε μέ τό ένδυμα τής επιστήμης και τής εφαρμογής επιστημονικών μεθόδων «βελτιώσεως». Έτσι, έχουμε μέσα στην Έκκλησία μεθόδους μάναντζμεντ, έχουμε προτάσεις νά βοηθηθί και ουσιαστικά αντικατασταθί ή ποιμαντική μέριμνα από τήν ψυχιατρική και τίς ψυχολογίες, τίς ψυχοθεραπευτικές μεθόδους, κ.ο.κ., έχουμε έντατικά σεμινάρια για τήν «βελτίωση» των ιερέων, για τήν παραγωγή καλλίτερου «ποιμαντικού αποτελέσματος». Έχουμε, ακόμη, σεμινάρια για τήν «βελτίωση» των γονέων στην ψυχολογική και ήθική χειραγωγήση των παιδιών τους (άντί του όρθου, πού πολύ σπανιώτερα γίνεται, δηλαδή: κατήχηση των γονέων για τό νόημα του γάμου και για τήν κατεύθυνση τής ανατροφής των παιδιών, δηλαδή τήν αγιότητα). Έχουμε, ακόμη, αναγάγει σέ σοβαρό κριτήριο μετρήσεως τής «αποδόσεως» τής ποιμαντικής προσπαθείας, τό όρατό στις αισθήσεις γέμισμα των ναών. Έχουμε επί πλέον τήν ουσιαστικά άπροϋπόθετη συγκατάθεση όρισμένων ποιμένων στην εφαρμογή τής συνθήκης Σένγκεν και στην έπιβολή των νέων ταυτοτήτων επί Όρθοδόξων Χριστιανών. Δέν γίνονται βέβαια όλα αυτά στην Όρθόδοξη Έκκλησία μέ δόλο, ούτε γίνονται πάντα ένσυνείδητα, αλλά έμεις έχουμε ήθικό χρέος νά έπισημάνουμε ότι στην πραγματικότητα αντιμετωπίζουμε έδω μία νέα μορφή εκκοσμικεύσεως του όρθοδόξου φρονήματος, τήν ύπουλη εκκοσμικεύσή του από τήν λεγόμενη Νέα Έποχή.

Και πράγματι, τό κύριο χαρακτηριστικό τής λεγομένης Νέας Έποχής, αυτό πού άλλωστε στηρίζει τόν θρησκευτικό συγκρητισμό, είναι ακριβώς ή άπατηλή έπίκληση τής επιστήμης και ή καταχρηστική εφαρμογή τής τεχνολογίας, μέ αξιώσεις μάλιστα άπόλυτης αυθεντίας, σέ χώρους πού κείνται έπέκεινα του γνωστικού πεδίου τής επιστήμης.

Έδω ακριβώς βρίσκεται τό λεπτό σημείο, ότι δηλαδή ή επιστήμη έχει δικαιωματικά έντάξει στό γνωστικό της πεδίο τόν θρησκευτικό χώρο μέσω, κυρίως, τής θρησκευιολογίας, τής κοινωνιολογίας και τής ψυχολογίας, αλλά ύπάρχει ένας άλλος χώρος πού βρίσκεται πέρα από τό γνωστικό πεδίο τής επιστήμης, και αυτός είναι ό χώρος τής μοναδικής αυθεντικής

ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, ὁ χῶρος δηλαδὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Στὸν χῶρο αὐτόν, κάθε παρέμβαση τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἀντιεπιστημονική, κάθε προσπάθεια πολιτικῶν ἢ λαϊκῶν γιὰ «ἐκσυγχρονισμό» τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς κοινωνίας μας, τοῦ τρόπου δηλαδὴ πού τελεσιουργεῖται αὐτή ἢ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, εἶναι καί βλάσφημη καί ἐπικίνδυνη.

Τὴν ὥρα πού κύκλοι τῶν νεοφανεῶν αἱρέσεων, σχεδιάζουν μιὰ «Νέα Ἐποχή» γιὰ τὴν Παιδεία μας καί γιὰ τὴν Δικαιοσύνη μας, γιὰ τὴν ἴδια τὴν κοινωνία μας, γιὰ τὰ παιδιά μας καί γιὰ τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ μας, ἡ παραπομομπὴ τῶν κρισίμων καί θεμελιωδῶν θεμάτων στοὺς ἐπιστήμονες τῆς Νέας Ἐποχῆς καί στοὺς συμμάχους τῶν νεοφανεῶν αἱρέσεων πού καταλαμβάνουν κρατικά ἀξιώματα, ἐπιτρέπει τὴν ἀντιστροφή τῆς χρήσεως τῆς ἐπιστήμης, γιατί ἐμπεριέχει τὴν ἀντιστροφή τοῦ νοήματος τῶν ἀνθρωπίνων δημιουργημάτων, ὅπως τοῦ δικαίου, τῶν ἐργαλείων καί τῶν τεχνολογικῶν συσκευῶν. Ἡ ἀντιστροφή αὐτὴ συνοψίζεται σέ τοῦτο: Δουλεῖα στό ὄνομα τῆς ἐλευθερίας.

Πράγματι, ἡ κατασκευή τοῦ βαρβάρου «ἀνθρώπου τῶν αἱρέσεων» μιᾶς «πολυθρησκευτικῆς κοινωνίας» εἶναι τό πρῶτο στάδιο γιὰ τὴν κατασκευή τοῦ «ἀνθρώπου-μηχανήματος», ἐλευθεροῦ κατά φαντασίαν καί μόνον. Γιατί, ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει «δικαίωμα» νά εἶναι δούλος τῶν αἱρέσεων του καί τῶν παθῶν του, γίνεται εὐκολὰ δούλος ἀπό πολιτική, διανοητική, ψυχολογική, οἰκονομική καί τεχνολογική ἄποψη. Τό φοβερό μέ τὴν ὑποδούλωση κατά τρόπο τεχνολογικά ἄρτιο, εἶναι ὅτι ὁ ἔλεγχος τῆς σκέψης, τῶν συναισθημάτων, τῆς ἐλπίδας τοῦ ἀνθρώπου, καταλαμβάνει ὡς μέγγενη καί τόν ψυχικό χῶρο ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δυνατότητα γιὰ τὴν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ καί τῆς ζωῆς μετ' Αὐτοῦ. Πράγματι, ὅσοι ξεφεύγουν ἀπό τὸν χῶρο τῶν νεοφανεῶν αἱρέσεων γιὰ νά ἐπανενταχθοῦν στήν κατά τό μᾶλλον ἢ ἥττον φυσιολογική ἀνθρώπινη κοινωνία ἢ καί στήν Ἐκκλησία, εἶναι καί αἰσθάνονται ὡς δραπέτες πού ξέφυγαν ἀπό μιὰ φρικτὴ ὑποδούλωση, μιὰ ἀπίστευτη καί φθοροποιό ἐξαπάτηση.

Ἐκτὸς τῆς κοινωνίας μας, τοὺς δεσμούς της καί ἰδίως ἀπὸ τὴν ποιμαντικὴ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας μας, περιμένουμε ἀνάληψη εὐδυνῶν οὐσιαστικὴ καί διαρκῆ, καί ὄχι προσαρμογὴ στὶς ποικίλες προπαγάνδες καί στὶς ἀπατηλές ἢ ἀντίστροφες «ἀξίες» τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Τό «τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καί τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ», ἔχει ὄριο, προϋποθέτει ὅτι ὁ «Καίσαρ» δέν μεταβάλλει τὴν ἐξουσία του σέ θρησκεία, ὅπως συμβαίνει σήμερα μέ τὴν πολιτικο-θρησκευτικὴ πρόκληση γιὰ μιὰ «Νέα Ἐποχή». Καί, «τά ἐκκλησιαστικά ἀκολουθοῦν τὰ πολιτικά» μόνο ὅταν ἡ Πολιτεία εἶναι ὀρθόδοξη χριστιανική, καί δὴ ὄχι κατ' ὄνομα μόνον.